

— Вѣрний ми, Иване, извикалъ царьтъ, ти си помилванъ, помилванъ! Хей, вие стражници, по-скоро освободете милия ми Иванъ и го доведете тука!

Ала нещастниятъ Иванъ, при изговарянето на послѣдната си дума, падналъ на земята и цѣлъ се вкаменилъ.

Това дълбоко наскърбило царя и младата царица. „Ахъ, какъ можахъ да постъпя толкова жестоко спрѣмо моя най-вѣренъ и прѣданъ Иванъ! често казвалъ царьтъ. Послѣ се разпоредилъ да прѣнесатъ вкамененото тѣло въ спалнята до царското му легло. И когато се случвало да спре погледа си на тая каменна фигура, той винаги плачелъ и си казвалъ: „О, да бихъ могълъ да дамъ живота на моя вѣренъ другаръ!“

Минало се доста врѣме отъ тогава. Царицата добила двѣ близначета-момченца; дѣцата растѣли за радостъ на родителитѣ си.

Единъ празниченъ день царицата отишла на черква. Дѣцата скоро се събудили и захванали да си играятъ въ спалнята на баща си. Царьтъ съ голѣма скърбъ погледналъ на вкаменения Иванъ и пакъ издумалъ: „Всичко, всичко бихъ далъ, само да мога да ти върна живота, вѣрний ми приятелю!“ Ненадѣйно, като по чудо, камъкътъ проговорилъ: „Да, ти можешъ ме съживи, ако пожертвувашъ заради мене, което ти е най-мило!“

— О, всичко, всичко съмъ готовъ да жертвувамъ за твоео спасение, вѣрний ми Иване.

— Въ такъвъ случай отрѣжи съ собствената си ржка главичкитѣ на твоитѣ мили близначета, по-